

У романі
до піонерів -
лицем
до молоді!

СВОБОДА

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК



Редакція і Адміністрація:
"Свобода", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07308
424-0237
424-0807
УНСоюз: 425-8740
Тел. з Нью Йорку:
Барель 7-4126
УНСоюз: Барель 7-5837

РІК LXXVII. Ч. 190. ВІВТОРОК, 20-го ЖОВТНЯ 1970 ДЖЕРЗІ СІТІ і НЬО ЙОРК, ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, OCTOBER 20, 1970 No. 190. VOL. LXXVII.

— КОРОТКІ ВІСТІ — Понеділок, 19 жовтня 1970

В АМЕРИЦІ

З ЧІЛЕ ПОЧАЛИ МАСОВО ВІДПІЛЮВАТИ ДОЛЯРИ, і тому чилійський центральний банк розпочав з суботи 17-го жовтня суворі обмеження для своїх громадян, які виїжджають з країни за кордон, обмінюючи свою валюту на долари. Відплив доларів з Чіле поглинається тим, що з 4-го листопада та країна масово опиниться під правлінням президента - марксиста д-ра Аделанде, в уряді якого головну роль будуть відігравати комуністи.

ПОСАДНИК МІСТА ВАНКУВЕРУ В КАНАДІ ТОМ КЕМБЕЛ сказав, що він рішучий, використовуючи уповноваження Закону про Військові Заходи, тотально поборювати всіх, які викликають не лише анархію. Кембел сам перебуває під великою поліційною охороною, бо члени так зв. "Фронт за визволення Квебеку" нахвалялись вбити його.

ПРОВІДНИКИ КАТОЛИЧЬКОЇ ЦЕРКВИ В БРАЗИЛІ ЗВЕРНУЛИСЬ ДО УРАДУ ІЗ ЗАКЛИКОМ, щоб уряд негайно поробив заходи для запевнення "солідарності, справедливості і свободи нації". Уряд Бразилії складається з антикомуністів і його підтримує армія. Конференція єпископів винесла домагання, щоб уряд звільнив із в'язниці чотирьох священників з Католицької Робітничої Організації Молоді. У своєму посланні єпископи засудили комунізм, але звернули увагу уряду на те, що такі арешти лише можуть сприяти комунізму.

У ПІВДЕННОМУ В'ЄТНАМІ ЗА ОСТАННІЙ ТИЖЕНЬ В БОЮ ЗАГИНУЛИ 8 АМЕРИКАНСЬКИХ ВОЯКІВ, але від різних інших причин померли 41 воєк, головню від зворіт та нещасливих випадків. Вперше від 1965 р. за той тиждень, що закінчився 3-го жовтня, у Південному В'єтнамі загинуло більше воєнів від інших причин, ніж смерть у бою. Попереднього тижня в бою загинуло 46 американських воєнів, про що повідомляв Пентагон.

ПІД ЧАС МАНДРІВКИ ПРЕЗИДЕНТА РУМУНІЙ НІКОЛАЕ ЧАУШЕСКУ НА ЗАХОДІ ЗСА до нього наблизився, пробігши через поліційний кордон, 44-літній втікач із Румунії й попросив, щоб Чаушеску дозволив виїхати з Румунії до ЗСА 70-літній матері того втікача. Чаушеску сказав, що вона одержить двірничу візу. Після оглядин Західного бережжя ЗСА президент Румунії прилетів до Нью Йорку.

ПОПУЛЯРНОСТІ ПРЕЗИДЕНТА НІКСОНА ЗНАЧНО ЗРОСЛА у зв'язку з його пропозицією щодо замирення у В'єтнамі та після його відвідин Європи. Опитування провадять Інститут Геллуна й виявив, що популярність президента Ніксона підвищилась тепер до 59%.

СПИСОКОВАНА ЦЕРКВА НА 63-й КОНВЕНЦІЇ В ГІЮСТОНІ ВИРІШИЛА майже одностайно допустити жінок, як повноправних членів дотепер складеного виключно з чоловіків, законодавчого тіла цієї Церкви, Палати Депутатів. На 700 учасників конвенції проти цього голосували тільки два делегати. Такого позитивного рішення очікували збоку в окремій залі 28 жінок.

У СВІТІ

ФРАНЦУЗЬКИЙ УРЯД ОТРИМАВ у парламенті востаннє 389 голосами проти 85, після того, як прем'єр Жак Шабан Дельма зажадав голосувати над принципами "незалежності" закордонної та ліберальної внутрішньої соціальної політики. На рішення уряду вимагати востаннє довіря від парламенту вплинули голоси критики на адресу пакту політичного співпраці, що його президент Жорж Помпідю підписав в минулому тижні у Москві.

СОВІТИ ПОВІЛЬНЮЮТЬ свою воєнну флоту на Індійському океані — алармус закликає преса. Москва рішуче відкинула відкликання британських морських - летунських збройних сил з обшари на схід від Суецького каналу і від 1968 року втримують у тому обшарі 6 до 15 кораблів виключно з кружляком із атомовими ракетами, чотирма щільнішками й кількома підводними човнами. Ті кораблі перевели офіційні "відвідини" у 20 портів 14-ох азіатських держав.

У ТУРЕЧИНІ УРАД ПРОВІДИТЬ енергійну боротьбу проти зарази холери. Офіційно potwierджено, що 27 осіб померли на ту недугу і коло 500 захворіли нею. В Істанбулі наказано примусове щеплення тамошніх 4-ох мільйонів мешканців.

В ІТАЛІЇ ВІСЛАНО 4.500 воєнів до міста Кальябрі, щоб воно, разом із місцевими і присланими туди 8.000 поліційними, завели спокій: від літа цього року в Кальябрії існує хронічний стан бунтів, демонстрацій та саботажів з приводу призначення на столицю тієї автономної провінції — однієї з таких 10-ох провінцій — містечка Канцаро, а не Кальябрію. Італійський прем'єр Еміліо Колombo загрозив вжити найгостріші засоби задля привернення ладу.

НА ФІЛІПІНАХ ВБИЛИ лідера так званого руху "Гук", підпільно комуністичної партизанської організації, існуючої там від двадцяти років. На голову вбитого, Педро Тарука, уряд наклав був нагороду 25.000 дол. Вбили його два члени його власної організації, які, мабуть, хотіли дістати ту нагороду.

РЕЧНИК ВІЛЬНОГО КИТАЮ З ОСІДКОМ НА ТАЙВАНІ ЗАЯВИВ, що коли б у наступному році, чи будь-коли, прийняли до Об'єднаних Націй Комуністичний Китай, то Вільний Китай виступить з тією міжнародною організацією. Він звернув увагу на ось Західна Німеччина чи Південна Корея не належать до Об'єднаних Націй, а втішаються свободою і добробутом та мають сильні збройні сили. Вільний Китай назвав визнання Канадою Комуністичного Китаю "прикриттям, але не нещастям".

У ПІВДЕННОМУ В'ЄТНАМІ "ЗДЕАКТИВІЗОВАНО" далішніх 2.000 американських воєнів, яких виводили відключу до ЗСА, в рамках заповіданих президентом Ніксоном 40.000, які будуть відключані до цьогогорічного Різдва. Тоді залишиться у В'єтнамі ще 344.000 воєнів.

КАМБОДЖА РІШИЛА забезпечити найближчий збір ризику таким чином, щоб кругло пів мільйона тонн рису, здадного прохачувати впродовж одного року ціле 7-мільйонове населення тієї країни, — до сусіднього Таї (Сіаму). Річ у тому, що від найбагатшої на рис провінції Баттамбанг, віддаленої від столиці Пномпеню на 180 миль, дуже невідна транспортация, бо комуністи раз-ураз задидаються на тому шляху. А дорога відліт до Сіаму дуже близька й безпечна. Уряд дістав інформації, що комуністичні війська планують захопити збір ризику.

В КАНАДІ ПРОГОЛОШЕНО ВОЄННИЙ СТАН, СЕПАРАТИСТИ ВБИЛИ ВИКРАДЕНОГО НИМИ МІНІСТРА ПРАЦІ Й ІМІГРАЦІЇ КВЕБЕКУ П'ЄРА ЛЯПОРТА

Оттава. — Після ряду безуспішних спроб добитися звільнення з в'язниці сепаратистами з терористичної організації "Фронт за визволення Квебеку" бритуїського комішера Джеймса Кросса та міністра праці й імміграції Квебеку П'єра Ляпорта, як також розшуків за викраденими з допомогою поліційних і військових з'єднань, очолюваних прем'єром Трудо уряд Канади вирішив у п'ятницю 16 жовтня д.р. проголосити в цілій Канаді війнятковий, воєнний стан. Зроблено це на вимогу уряду Квебеку, репрезентанти якого заявили, що виторена внаслідок дій "Фронт за визволення Квебеку" ситуація вимагає надзвичайних заходів і засобів. Акт про введення воєнного стану дас адміністрації й поліції право на обмеження загарантованих конституцією громадських прав, як також на встановлення цензури друку й арешти та ревізії по домах і на вулиці без попереднього судового наказу. Порушники закону можуть бути посаджені в тюрму на протяз п'яти років або депортовані. Під час дебат парламенту над справою введення воєнного стану, приїшла вістка про смерть викраденого сепаратистами міністра праці й імміграції Квебеку П'єра Ляпорта. Ного вбили терористи з "Фронт за визволення Квебеку" з суботи 17 жовтня о год. 6:18 вечора, повідомляючи водночас про місце, де знаходиться тіло вбитого. Знайдено вбитого Ляпорта вночі о год. 12:25 в його ж таксі авті марки Шевролет, в якому його викрадено. Від другого із викрадених Джеймса Кросса одержано продиктованого терористами листа з повідомленням, що він ще живе і з вимогою, щоб уряд Квебеку звільнив доконче у заміну за нього 23 ув'язнених членів і симпатиків "Фронт за визволення Квебеку". У відповідь на цю нову ноту уряд Квебеку сповістив, що він готовий загарантувати викрадачам вільний виїзд на Кубу. Після проголошення воєнного стану на території Квебеку, зокрема Монреалю, та в інших провінціях почалися масові арешти злочинців і симпатиків "Фронт за визволення Квебеку". Поліційні з'єднання підкріплено федеральними військовими відділами. В неділю увечері проголошено стежні листи за двома сепаратистами — Полем Розе та Марком Чарбоном, які правдоподібно, мали бути викрадачами Ляпорта і спричинниками його смерті. Канадська поліція повідомила водночас із цим прикордонні поліційні і митні станиці про можливість переїзду трьох авт, приналежних викрадачам. Прем'єр Канади Трудо відбув короткі відвідини в Монреалі, де конферував із прем'єром Квебеку Робертом Бурассою. У своїй промові в парламенті він застериг гостро безглузде і жорстоке збиство міністра Ляпорта і попередив, що треба бути готовими на дальші акти насилья збоку "Фронт за визволення Квебеку". Вбивство Ляпорта і злочинні дії "Фронт" засуджує вся канадська публічна опінія, включно із більшістю французького населення Квебеку. Убитий французькими терористами П'єр Ляпорт був французького походження. Французами з походження є також прем'єр Канади Трудо і прем'єр Квебеку Бурасса.



КАНАДА ПІД ЗНАКОМ ВОЄННОГО СТАНУ. На фото вгорі: прем'єр Трудо (перший з правого боку) виходить із свого бюро в парламенті перед проголошенням воєнного стану в Канаді. Внизу: воєнки канадської армії охороняють будинок міської ратуші в Монреалі, Квебек.

Ніксон закликає „мовчазну більшість” дати відповідь десидентам і радикалам

Грін Бей, Висконсин. — Започаткувавши з суботи 17 жовтня ч.р. свою поїздку по дев'яти стейтах ЗСА для підтримки республіканських кандидатів, през. Р. Ніксон промовляв цього ж дня м. в на летищі в Тетерборо в Нью Джерсі. У своїй промові до зібраних громадян на летищі Ніксон закликав „мовчазну більшість” американського суспільства дати відповідь своїми голосами у листопадних виборах на виступі і демонстрації госток десидентів і радикальних елементів, які знеславляють американські установи і американський суспільний і державний лад і пропагують насилья і непристойність. Пр і гадуючи згадминистрації, що передавати телевізійними станціями демонстрації проти нього до Бирлінгтона у стейті Вернон, де горстка демонстрантів викрикувала непристойні слова проти Америки й американських ідей та цілей, президент Ніксон нагадував „насилля а то й злочинні радикальні елементи”, і закликав американців давати відповідь не насильям, ані не знеславлянням, але спокійно і достойно, своїми голосами у виборах 3 листопада ч.р. Група демонстрантів у Бирлінгтоні пробувала навіть обкидати камінням Президента та осіб із його супроводу. Інші демонстранти переривали своїми вигуками промову Президентів, вимагаючи зокрема, щоб він закінчив війну у В'єтнамі. Ім відповів Президент, що до найближчої весни кількість американських військ у В'єтнамі буде зменшена до половини і що ЗСА дібуться таки справедливого миру у В'єтнамі.

Юліан Баранюк очолив Окружний Комітет Відділів УНСоюзу в Ньюарку

Ньюарк, Н. Дж. 17 жовтня. — Загальні Збори Окружного Комітету Відділів УНСоюзу в Ньюарку обрали одностайно нову Окружну Управу, яку очолює на пості голови довголітній заслужений союзний діяч Юліан Баранюк. До складу нової Управи були обрані разом із Ю. Баранюком ось такі союзні діячі: Іван Іванчик — перший заступник голови, Анна Дубас — другий заступник, Володимир Роговський — секретар, — Василь Салабун — касир, Омелья Твардовський — імпресарио, референт, член Управи: Стефанія Стеція, Михайло Отрок, Мирослав Демчук, Володимир Сиванчик, Ростислав Ярчук, Андрій Кейбіда; Контрольна Комісія: Стефанія Букшова, Люцина Олесницька й Осип Воробець.

Нарада Роджерса з Громиком не дала ніяких позитивних вислідів

Об'єднані Нації. — Державний секретар Вільям Роджерс і совєтський міністер закордонних справ Андрей Громико перевели з суботи 17 вересня в Нью Йорку чотирьохгодинну нараду, проте вона не дала позитивних вислідів ні в одній заторженій справі. Зокрема, Громико заперечив знову, наче 6 Совіти були будь-як причетні в якомусь порушенні воєнного перемир'я на Близькому Сході, відмовився вилунити на Єгипет, щоб той привернув стан в Єгипеті Суецького каналу перед перемир'я та наполягав, щоб Ізраїль відновив мирові розмови з Єгиптом за посередництвом Гуннара Яррінга. В справі В'єтнаму Громико наполягав, щоб Америка перестала підтримувати режим Нгусна Ван Тіа у Сайгоні та щоб створено там тимчасовий коаліційний режим. А. Громико заперечив також, наче би Совіти сприяли східно-німецьким шиканам, етосованими супроти комуністичній Заходу до Західного Берліну почерез широкую на 110 миль смугу, яка веде через Східно Німеччину. На понеділок 19 жовтня ч.р. призначено наступну зустріч Роджерса з Громиком, а тим часом Роджерс вернувся до Вашингтону звітувати про ту першу невадначу президентів Р. Ніксона і „Спіна вулиця”, в яку зайшли ізраїльсько-арабські мирові переговори ще поки вони по суті розпочались, істнував далі і зводиться до спору довкола протилетунських ракет, що їх Єгипет і СССР переусунули під час воєнного перемир'я в сторону Суецького каналу. Єгипетський міністер закордонних справ Махмуд Ріад, в промові на Генеральній Асамблеї під кінець минулого тижня та в телевізійному інтерв'ю в неділю 18 ч.р. рішуче відмовив вимозі щодо відтягнення будь-якої протилетунської ракети з теперішніх позицій.

Троє українських студентів прикували себе ланцюгами до совєтської місії, роздавали летючки

Нью Йорк. — Минулої п'ятниці, 16-го жовтня, біля години 5-ої по полудні, перед приміщенням совєтської місії до Об'єднаних Націй зупинилися таксіва, з неї вийшли троє молодих людей, два юнаки і одна дівчина, та швидко рухалися прикували себе ланцюгами до оторожі, що оточує цю місію та почали роздавати прохажом летючки в обидві сторони заарештованого в Україні совєтського окупційного режимом Валентина Мороза й інших молодих українських діячів культури. В тому часі в місії перебував совєтський міністер закордонних справ Андрей Громико і поліційна охорона була скріплена. Тоді й недовго довелось молодим людям виконувати їхню місію. Поліція розтала дівчину й заарештувала студентку Гантер Коледжу Ліду Прокоп, студента Лонг Айленд Коледжу Романа Богдановича і студента того ж коледжу Романа Купчинського. Після трьох годин їх звільнено, визначивши їм судове переслухання на 26-го жовтня ч.р.

В Нью Йорку вшановано бенкетом проф. д-ра Володимира Кубійовича

Нью Йорк. — Минулої суботи, 17-го жовтня, тут у приміщеннях аудиторії школи св. Юра відбувся ювілейний бенкет для вшанування проф. д-ра Володимира Кубійовича з нагоди його 70-річчя життя та 50-річчя плідної наукової і громадської праці та для придбання дальших необхідних фондів на завершення гаслової Енциклопедії Українознавства. Бенкет влаштували організації професіоналів: лікарів, інженерів і бібліотечників, під протекторатом очолюваного мец. Романом Гуглевичем місцевого Комітету Об'єднаних Американсько-Українських Організацій — Відділу УККА. Бенкет, що почався о год. 8-ій вечером, відкрив голова Українського Комітету та головний промотор імпрези д-р Степан Ворох, з'ясовуючи коротко його причину і цілі. Початкову молитву, благословляючи трапезу, провів парох церкви св. Юра о. ігумен Гавліч. Майстром церемонії був д-р Богдан Олесницький. Слово про Ювіляра виголосив його довголітній співробітник і друг, президент Української Вільної Академії Наук проф. д-р Олександр Оглоблин. Привітання виголосили від Комітету Об'єднаних Організацій мец. Роман Гуглевич, а від Екзекутивної УККА Павло Дорожинський. Відчитано ряд письмових привітань. На залі були прийняті представники багатьох інших центральних і місцевих та довокільох організацій та установ. Адміністратор видання Енциклопедії д-р Атанас Фіголь говорив про неї проміняльний вартість Енциклопедії (Закінчення на стор. 4-й)

У Чикаго відбулося маніфестаційне посвячення площі під будову церкви св. Володимира і Ольги

Чикаго (М.Д. - телефоном). У неділю, 18-го жовтня, тут відбулося маніфестаційне посвячення площі під будову церкви старокалендарної української католицької парафії св. Володимира і Ольги з участю понад 2.000 мирян. Урочистості почалися ранком о год. 8-ій відправою торжественної Святої Літургії в українському православному соборі св. Володимира — тимчасовому домі молитви цієї парафії — яку відслужив о. Ю. Габрусевич, виголосивши відповідну проповідь. Описавшись велика процесія від собору св. Володимира по бульварі Овклі до площі при вулиці Супіріор. У поході взяла зорганізовану участь молодь парафіяльного братства Вориса і Гліба, Осередків СУМА і Станиці Пасту, воєнки різних комбатантських організацій, члени парафіяльного братства, представники громадських установ та численні парафіяни і прихожани, разом понад 2.000 осіб. На площі парох о. П. Дзукішський та о. Ю. Габрусевич відправили Молебень та провели обряд посвячення і вкопання хреста і таблиці. Промовляючи о. світник П. Дзукішський і член парафіяльної Ради д-р О. Фаріон. Переведена ковертками збірка під час посвячення принесла понад 10.000 доларів (Закінчення на стор. 4-й)

В. Сохан і П. Пуцило взяли участь у Братському Конгресі стейту Нью Джерзі

Атлантик Сіті, 17-го жовтня. — В нарадах 37-ої річної конференції Братського Конгресу стейту Нью Джерзі, який об'єднав 38 братських союзів із членством понад 250.000 осіб у цьому стейті, взяли участь як репрезентанти УНСоюзу заступник голови президенти Володимир Сохан та головний касир Петро Пуцило. Вони були теж на засіданні Екзекутивної Конференції, яке попередило наради і вирішило ряд важливих для братських союзів справ та устаткову дату наступної конференції Конгресу на 16-го жовтня 1971 року. Конвенцією проводив наступний президент Конгресу Леопольд Малиновський, який також подбав про збагачення програми висвітленням фільму про стейт Нью Джерзі та фаховими доповідями з ділянки життєвого забезпечення. Джералд Генфілд із Допомогового Союзу Лютеранів прочитав доповідь п. н. „Так, Ви можете”, Луї Швіммер із Асаме Інк. другу доповідь п. н. „Братські Союзи — дрімаючі велетні життєвого забезпечення”, та Гельге Авреланд із Союзу Синів Норвегії третю доповідь п. н. „Продавання забезпечення”. Репрезентанти братських союзів, члени Конгресу вислухали на конвенції звіти уступаючої управи, в тому теж звіту з діяльності Комітету Зв'язків і Братського Тижня, що його передав для відчитання неприязний на конвенції голова цього Комітету Носіп Лісогрі головний президент УАСоюзу. Президентом Братського Конгресу стейту Нью Джерзі на черговий діловий рік обрано конвенцією Джана А. Саболія із Першого Католицького Словацького Союзу, а до складу восьмичленного Екзекутивного Комітету були обрані представники українських братських союзів Стефанія Вочок з „Провидіння” та Володимир Сохан з УНСоюзу.

Три тисячі глядачів оплескували оперу „Лис Микита”

Філадельфія. — У неділю 18 жовтня о 5 г. по полудні в найкращій залі міста „Академії Мюзік” кругло три тисячі глядачів заповнили всі чотири поверхи театру. Між присутніми були Митрополит Української Католицької Церкви Владика Амвросій, особистий репрезентант Митрополита Української Православної Церкви Владика Іоана Теодоровича, отець Степан Біляк, численне духовенство і сестринство, репрезентанти УККА п-ї інж. Стефанія Пушкар, голова С'А, п. дир. Петро Пуцило — головний касир УНСоюзу і скарбник УККА, д-р Володимир Душинський, редактор англійських видань УККА, члени Екзекутивної „Провидіння”, представники багатьох організацій і товариств, які і сотні учнів різних шкіл та багато студентів. Перед початком прем'єри найновішої української опери „Лис Микита” за Іваном Франком, створеної в ЗСА, з коротким привітанням виступив о. шамб. Мирослав Харина, головний президент спонсора вистав, СУК „Провидіння”. Вистава розпочинається у вертоторію, і потім перед глядачами відкриває казковий „Парський Двір”, з Левом і Левицею на тронах — солісти Лев Рейнарчик та Наталя Андрусь, з суддями Царем Базилом і Секретаркою Ослицею, у виконанні Романа Шведа і Маруєї Шпінг, та з кількома десятками різних звірів, які даються суду над Лисом Микитой (Закінчення на стор. 4-й)

Перед виборами

За несповна три тижні перед виборами нема в Америці іншої актуальнішої справи, бо й роз'язка таких проблем, як В'єтнамська війна, злочинство чи університетські заворушення, у великій мірі залежить від складу Палати Репрезентантів, яку в цілощі вибирається 3 листопада ц. р., від складу Сенату, що його третина обновиється, і від осіб на губернаторських постах та в ставових легіслятурах. І тому слід ще раз і ще раз повторити те, що проповідують при кожних виборах: це також наша справа, і тому не вільно бути „нейтральним“, не вільно говорити „наша хата скраю“.

Вже й у давніших виборах зголошувалося деякі українські кандидатури. Хоч вони не були успішними, проте були добрим початком. У теперішніх виборах кандидують 45-річний Михайло Кіцак у вуглекопний 13-й округ Пенсильванії і 47-річний Олександр Заброский у 6-й район і національно мішаний смуги Іллінойсу. Ці обидва кандидати до Конгресу — люди з високою освітою, на поважних становищах, з поважними шансами виграти. До ставової легіслятури в Мішигені кандидують молодий, енергійний Віктор Боровський. Всі вони — республіканці, але партійна приналежність не грає вирішної ролі. Для нас найважливіше, щоб до Конгресу та на інші виборні становища дісталися люди українського роду, які знатимуть, як пов'язувати український інтерес з американським, знатимуть, як стосувати теорію дох батьківщини у життєвій практиці з добром для Америки й України.

Українських кандидатів ще мало і, щоб було їх більше — треба активізуватися в американському громадському й політичному житті. Треба цікавитися тим життям і брати у ньому участь бодей виконанням найпершого громадянського обов'язку, який є теж чималим привілеєм — голосуванням у виборах. Кожний повинен голосувати так, як йому кажуть його політичні переконання і його симпатії до того чи іншого кандидата. В американській політичній практиці не раз уже було, що кандидат виходив мінімальною більшістю голосів. Тому кожний голос важливий. В дні 3 листопада ц. р. хай не забракне у виборчих домівках ні одного управненого до голосування американського українця!

Нова держава

10-го жовтня на світовій мапі з'явилася нова країна — незалежна і самостійна держава Фіджі, у південно-західній частині Тихого океану. Майже століття тими островами окупували Англія, яка тепер добровільно зрелася будь-яких прав на ту острівну країну, підготувавши її населення до перебрання влади.

Населення Фіджі складає переважно півмільйона людей, розселених на більшій та меншій островах. Загальна площа нової держави 18 тис. квадратних кілометрів. Уряд Фіджі має незалежність зворотити до ОН з проханням прийняти країну до складу Об'єднаних Націй. Маленька Фіджі дістане повноправний голос між голосами країн, членів ОН.

Советська преса повідомила про створення держави Фіджі 6-7 жовтня, додаючи, що, мовляв, „визволення Фіджі — це результат тривалої боротьби народу цієї колонії за національну незалежність“. Не значить, яким себе виявив перший уряд Фіджі, Москва подала що вістку стримано й обережно. Але громадяни СССР вміють читати ту свою дину пресу, яку їм пропонують. Якщо сказано коротко й офіційним тоном — значить, ЦК КПСС не надто вдоволений з Фіджі: колишня англійська колонія не виявила бажання потрапити під закривавлені крила Москви, не бажас змінювати одного наглядача на другого. До речі, Англія вклала в розвиток тих островів, економічний і культурний, дуже великі фонди. Тепер, економівши економічно, вона вже не могла доплачувати до тієї „колонії“.

Бажання Фіджі вступити в члени ОН викликає не лише амбіцію та радість народу з приводу повної незалежності, а ще більше — потребами господарства країни, бажанням одержати допомогу від ОН. Найбільш важливим є той факт, що півмільйонна острівна країна без кровопролиття одержала самостійність. Меншас й меншас на світовій мапі точок, де ще лишаються рештки колоніальних опік та колонізацій. Але й надалі залишається неперушною велетенська російська імперія СССР, що сягає від Амуру на Далекому Сході до Ельби на Заході.

Ярослав Курдидик

НЕВЖЕ КІНЕЦЬ ВІЙНИ У В'ЄТНАМІ?

Широкого розголосу у світовій пресі набула вістка про те, що ЗСА таки рішались врешті свосвідом розтином „гордітського вузла“ добитися рішального перелому в дотеперішній політиці у В'єтнамі, яку деякі журналісти називають „тупцюванням у болоті“. Це ж, зрештою, не с ніякою тасмницею, що водночас із тими переговорами, які ведуться у Парижі за посередництвом дуже здібного дипломата Д. Брюса, не перестають вести розмови найвідомішим дипломатичним каналами з використанням усіх можливих політичних впливів.

Після прочищення американськими комуністичних санкцій у К а м б оджі представник Французької Пресової Агенції у Сайгоні слухав записки, що обидві воюючі сторони зрозуміли, що від того моменту війна в Індю — Китаї перейшла в нову стадію, в якій прийде до її поглиблення й поширення або — припинення. Але з одною умовою: зберегти при цьому за всяку ціну „обличчя“. Як мало б виглядала оце „збереження обличчя“, варто зацікавити думки високоавторитетних осіб за кордоном, що дуже добре орієнтуються у положенні у В'єтнамі.

Перший із них англієць Роберт Томсон, який довгий час працював як радник уряду в Сайгоні. Томсон був одним із тих „мізків“, який керував п р о чищенням Малайї від їхнього „В'єтконгу“. На запит, чи Америка випрас війну у В'єтнамі, Томсон відповів — ні. „Ви, американці“, — сказав він, — не випрас цієї війни тому, що громадська опінія в ЗСА сильно споларизувалась. Майже 50% американців за негайне відкликання військ з В'єтнаму без огляду на наслідки, аж до поразки включно, і приблизно 50% за радикальний виграш із застосуванням усіх бойових засобів аж до атомової зброї включно“.

„Війна у В'єтнамі, — продовжував Томсон, — не с тією війною, в якій можна перемогти ворога на полі бою, а після того ставити свої політичні умовини. Для прикладу, Ізраїль виграв війну з арабами, але й досі неспроможний добитися миру. Посилена війна у В'єтнамі аж до повного знищення північної його частини не принесе для ЗСА роз'язки, бо й після того Гану не прийме передумов замирення. Але американці вибрали одне добре — „в'єтнамизацію“, яка повинна йти у такому напрямі: відбавити Південний В'єтнам, а там підсунути так високо престиж сайгонського уряду, щоб цілковито підірвати повагу В'єтконгу, яку він все це час у добрий третині південнов'єтнамського населення. У В'єтнамі, Ляосі і тепер у Камбоджі воюють ті ж самі поділені поміж собою народи, яким з одного боку ЗСА, а з другого СССР поспонсують зброю. Таку війну можна розглядати, як „без-

конечну“. Отож, чому і навіщо її продовжувати? Але, на мою думку, американці стоять на правильній дорозі, коли взяли до уваги, що вони здобули і закріпили територію, а тепер перекладають повністю тягар війни на південних в'єтнамців. Але за ніяку ціну я не погодився б тепер на напівкапітуляційну форму замирення з Ганом, як це ЗСА намагаються робити в Парижі“, — закінчив свої висновки Томсон.

Другий не менш цікавий погляд на ситуацію у В'єтнамі висловив французький генерал Анре Бонфре, один із тих, що брали участь у війні в Індю — Китаї.

„Я не вірю, — сказав він, — у можливість повної перемоги у цій революційній війні, з якою доводиться мати діло американцям. Кожну інфекцію можна дуже легко зльокалізувати і припинити, якщо зробити це швидко і правильно. Іншаке всі засоби лікування будуть безспішними. Я особисто не вірю, що американці виграють у В'єтнамі війну, хіба під одною умовиною: зроблять В'єтнам одним із своїх ставів. Я перелітав декілька разів і в різних роках понад тими районами, які пам'ятаю ще з нашої французької кампанії і можу твердити, що ситуація там точнісінько та сама, з одною хіба різницею: американці мають тепер у три рази більше військ“.

„В'єтконг, — сказав генерал Бонфре, — контролює ті самі райони, які колись контролював В'єт-Мінг, а американці займають з невеличкими змінами ті самі позиції, що й займали колись французи. Я вірю, що зудар між модерною американською і п р и мітивною партизанською технікою не дасть нікому рішального переваги. За формулу компромісу можна уважати тільки таку роз'язку, коли уряд Сайгону зможе перетягнути на свій бік більше як половину всієї сили В'єтконгу“.

І третій, хто висловив не менш цікаві думки про положення у В'єтнамі, це Ф. Гудгард, член англійського парламенту, спеціаліст у справах азійського обширу. „Успіх у в'єтнамській війні, — сказав він, — залежить не від того, скільки терену охоплюють союзні війська, які від того, скільки адміністративних провідників вдасться на тому терені нищити В'єтконгові. В 1966-67 роках, коли я був у В'єтнамі, партизани адалося ліквідувати чи „віднішувати“ 150-250 людей місячно. А тепер ці цифри різко змінились: з їхніх рук гине 15-20 адміністративних працівників. Коли взяли до уваги ці цифри, то треба признати, що ЗСА вдаюся осягнути великий прогрес. З усіх боївших боїв В'єтконг не виграв ані одного, причому його втрати у порівнянні з втратами союзників відносяться як 10 до 2. Це вказує на те, що хоч дехто з американців уважас В'єтконг за „незначущу силу“, тепер, після прочищення

МИСТЕЦЬ ІЗ УПОРЯДКОВАНИМ МИНУЛИМ

В роках 1969-1970 проходила в різних краях Західної Європи ретроспективна виставка Олександра Архипенка під знаменитим титулом „Архипенко — мікна-родний візіонер“. Одним із кінцевих її етапів була виставка в Мистецькому Музеї Рата в Женеві, Швейцарія, що тривала продовж місяця липня й серпня, а з уваги на небувале зацікавлення публіки була продовжена й на вересень, 1970.

Розміщена з смаком у усіх залах просторого Музею при Палаці Нев виставка дає в хронологічному порядку важливіші скульптури, виказуючи ріст мистецької сільветки Архипенка. Його композиційні й технічні удосконалення продовжувалися до кінця великих різьби: „Королева Саба“ (1961) та „Король Соломон“ (1963). Як відомо, Архипенко помер у Нью Йорку в 1964 р.

Та хоч як цікаві й неперевершені своєю оригінальністю „конканні“ скульптури Ол. Архипенка й хоч як багато можливостей їхньої естетичної інтерпретації, то проте уся ця європейська мандрівна виставка не кінається самими різьбами. Аранжери її, а тут передусім Смітсонівська Інституція у Вашингтоні й удова Францези Грей — Архипенко з Вудстоку, Н. Й., поділили по багату і ілюстрованій життєпис на основі прекрасного збереженого й ще краще впорядкованого архіву мистця. Це власне й найбільш зворушливе на цілій виставці, бож самі скульптури доводилося усякому бачити й дивитися, деякі ще за життя мистця.

Архівний матеріал, хронологічно впорядкований і добіливо підібраний, приміщується на стінах великої першої залі — фойє за скляними вітринами. Тут і офіційні документи, світлини з життя, титульні сторінки книжок про Архипенка, журнальні статті, дещо з листування, рецензії, навіть карикатури. Все з пояснювальними підписами англійською, французькою та німецькою мовами.

Українського відвідувача цікавлять, зрозуміло, українські матеріали виставки. І тут справді є що побачити.

Насамперед родовід мистця Камбоджі, треба признати, що це була одна із вирішних поразок В'єтконгу. Але навіть після того, коли ЗСА вдасться осягнути цілковиту перемогу, їм доведеться ще яких 10-15 років витримувати на терені Південного В'єтнаму 20-30 тисяч свого війська — приходити до висновку Ф. Гудгарда.

З наведених вище голосів виходить, що всі вони оправдують заангажування ЗСА у цьому обширі й вважають, що остаточне рішення закінчити цей конфлікт має бути прийнятий найкращий політичний і стратегічний умис ЗСА. І ми с якраз свідками, коли події у В'єтнамі сягають кульмінаційної точки.

Світлина його молододі матері Параскеві Василенко та батька Порфіра Антоновича. Кілька світлин молододі Архипенка, багато його літніх фотографій з Німеччини, Америки й інших країн. Світлина його дружини: Ангеліки Бруно-Сміт та Францези Грей.

Для українського відвідувача дуже цікавий документ: пашпорт Української Мсії в Швейцарії двома мовами (українською та французькою), датований 3 X. 1923 р. й підписаний секретарем Мсії С. Курбасом. На нього Архипенко виїхав до Америки в тому ж році.

Так, як сьогодні дехто вважає „Ліса Микиту“ за найповніший п р есовий орган української еміграції, так само дивився в Галичині й на Козакового „Комаря“, що виходив у Львові між двома світовими війнами. Дуже прикметне, що на європейській виставці Архипенка з української преси вміщений тільки „Комар“ ч. 21 з 1937 р. (по-французьки він чомусь прозваний: „Ко Мар“). Саме тоді Архипенко святкував своє 50-річчя. На карикатурі зображений посол Василь Мудрий, що підносить мистецькі букети квітів. Під мистецьким підписом: „Дивіть, дивіть! Таким малим долітцем він більше зробив для української пропаганди за границею, як ми своїми петіціями, рефератами та брошурами“. І справді, коли подумати про серйозне міжнародне значення Архипенкової творчості і факт, що він завжди признавався до українства, треба вповні погодитися з ЕКОном твердженням із 1937 року, тим більше, що пізніші роки неодноразово потвердили його.

Як відомо, українська культура, крім усіх інших надбав, завдячує Архипенку й Шевченковому погруддз з 1935 р. В матеріалі виставки включено не тільки світлину з цієї різьби, але й відбитку телеграми Шевченківського Комітету з Дітройту (англійською мовою) з датою 10. 5. 1935 р.

Всі ці українські свідки підносять вартість виставки й наповняють кожного земляка гордістю на здобутки українського мистецтва в міжнародному масштабі. Це тим більше, що вони часом разом не приходять, а ідентифіковані щодо свого творця. І мимоволі думка лине до влучного заваження ЕКО про Архипенка з 1937 р.:

Яр. Рудинський
Женева 29. 8. 1970

РОЗБУДУЮТЬ АВТОШЛЯХ У ХАРКОВІ

У Харкові, що має понад один мільйон жителів, у центрі, зокрема біля „Московської перспективи“, вранці й увечері сотні авт заважають посуватися вперед, виступають „пробки“. Тепер приступлено до прокладання швидкісного шляху довкола Харкова й через саме місто, поблизу центру. Рух буде одностороннім, по 4 авт в один бік, швидкість — до 110 кілометрів на годину.

НА МЕДИЧНІ ТЕМИ

Редагує: д-р Михайло Данилюк

ЗВІЧАЙНЕ ЯБЛУКО

Пишучи ці рядки, не маюмо на увазі збуджувати ностальгію, коли оце, здається, ідемо полами Поділля, балками Чернігівщини або синім степом Херсонщини, а кругом сади, і гілля гнеться із зарослими червоними, жовтими, зеленими — жовтогарячими яблуками. Тут вам увесь спектр зрілого літа матиме природа так і амальгована в ці пахучі, старші як люди, овочі. Навіть хотіла приманити людину до них. І не без причини.

Яблуко — майже мітичний овоч. Про нього вже свята Письмо згадує, описуючи відносини Адама і Сви. Правда, Сва одержала своє яблуко, а Адам — кару і піт чого, але яблуко таки залишилось в людській уяві чимсь цікавим, майже незбагненим. Ми не маємо на увазі інтерпретації цього овоча з релігійної точки зору, бо для цього с кваліфіковані теологи, нас цікавить інший бік справи.

В Україні яблуко користувалося особливою, либонь більшою пошаною, як інші овочі чи ягоди. Яблука у нас сушили, заварювали у конфітурі, пекли в пірижках, калачах, запікали у легких кашках, варили у компотах, варениках, блинчиках, печеними, квашеними, тертими, на змису складали їх у сіно або в сухий пісок по длохах з львівською обережністю. Чого гілки з ними не робили! Українська кухня, здається, перестала б бути собою, якби раптово забракло яблук. Це був харч і ласощі, необхідні й насолода. Адже не даремно на Різдва червоне, свіже яблуко було одним із „жарких подарунків для дітей“.

Чи оправдане це все? Погляньмо на інші народи. Подібно спостережемо в західноєвропейських ч а р а й, зокрема у британців та німців. А в американців затрималась приказка: „одно яблуко щодня тримає лікаря здалека“. Серед англо-саксонців існує давнє переконання, що яблуко має не то чарівну, не то лікувальну силу. Це перенеслось на американський терен разом з першими поселенцями, які принесли зі собою зернята яблунь, бо яблука раніше на цьому континенті не було. І тут розвинуло кілька сотень родів, і продукція яблук в Америці справді дуже висока.

Раніше медицина вважала яблуко важливим складником дієти, але з розвитком хемічної терапії шлункових і кишкових розладів віра у магічну силу таблеток чи мікстури майже покрила значення дієти, хоч — і це треба підкреслити — медицина завжди призначала значну роллю різновидним овочам. Останніми роками вже знову помітний зворот лікарських кругів від репетит до свіжих овочів, ягід і горюдин у щоденній дієті. Правда, їм не приписується магічної сили, але наголошується на необхідності їх споживання.

Тож старе, мітичне яблуко з його „завороженою“ силою починає набирати науковий, медичний підстав, і тисячолітня людська мудрість, досвід сотень поколінь виявляються правдивими. Отож, коли при наступі осені десерт після обіду ваша рука простягнеться по задуранючий конячок або висококалорійне морозиво з високим вмістом холестеролу, — майте на увазі, простягніть руку за пахучою, соняшною й соковитою антиліпою. За звичайним, свіжим яблуком, які тримайте подая на столі.

часна поезія та література цієї країни... Вечеряючи, намагаюся збагнути грубість, неввічливість обелуги. Розшукуючи Третяковську галерею, не розумію, чому людині так важко приватно заговорити, сказати ввічливо: „наліво“.

У Москві я був всього три дні, але й цього вистачило, щоб відчутти потужність російської столиці й великодержавницьку пенкологію росіян.

(Далі буде)

В УКРАЇНІ Й ПРО УКРАЇНУ

(3)

П.: Чи помітили ви різницю між українцем в Україні та українцем у вільному світі? Чи помітили ви різницю між українцем в Україні й українцем в Україні? Чи помітили ви різницю між українцем в Україні й українцем в Україні?

В.: Спостерегаючи зустрічі українців-туристів із своїми родинами в Києві на Ботариспільському летовищі, перша різниця, що бачилася мені у віні — це жова снілкова розмаїття: одні розмаїття англійсько-українським жаргоном, а другі — російсько-українським. Одні одні мало розуміли. Був випадок, коли одні знали тільки російську мову, а другі — тільки англійську. Тут пришлося звернутися

до „Інтуриста“ за перекладачем. Хай це буде окремих випадок, але він дуже промовистий.

Схарактеризувати українця, виклавши советської системи, я можу тільки частинно, і то на базі творів, писаних в Україні, але виданих за її межами. Конфронтуючи твердження авторів із своїми власними спостереженнями. На підставі цього у мене сформувалась погляд, що істотної різниці між українцями тут і українцями там нема. Ментальність — ми близькоки тут ми виправдовуємо свою національну слабкість „чужим морем“, прикриваємо її димовими заслонами, а там прикрашуємо своє націона-

льне рабство, компенсуємо свою національну немічність економічним розвитком та пуготворними словами про „розквіт“ нації. І тут і там українці хворіє на комплекс національної неповнозначності. Молодь, і тут і там, не знає історії та культури свого народу і тому незвичайно ставиться до рідної мови — не вірить, що нею можна культурно відноситися. Наш народ однаково позбавлений рідної мови, позбавлений національної освіти, національної гідності й гідності. Власний матеріальний достаток українці і тут і там ставлять понад усе. Народне прислів'я, популярне сьогодні серед тих, хто боліс національним питанням в Україні, найкраще віддзеркалює нашу психіку: „Моя діло теляче — майже та й у хлів“. І тут і там багато з нас керується аксіомою: „Де добре, там і батьківщина“.

Нас убивають не так займанці, як ота безпам'ятність, про яку писав колись Олесь:

О, правда! Мій народ смійний безкраї.
Сльми, горбатий чудний.
Він старцем з лірою блукає.
І навіть хто він — він не знає.
Такий „безпам'ятний“ такий!

Такий „безпам'ятний“ він, на жаль, і досі.
П.: Чи не вважаєте, що така оцінка надто гостра? Чи не думаєте, що треба було б взяти до уваги умови, в яких живе наш народ, зокрема факт політичного поневолення, поки робити такі чи інші висновки?

В.: Тут я з вами погоджуюсь, але тільки на половині. Факту політичного поневолення і наслідків його ми не можемо не брати до уваги, оцінюючи сучасну ситуацію в Україні. Ми також не можемо заперечити, що століття русифікаційної політики, століття смолочування нашого народу з національною гордістю не могли не позначитися на його ментальності. Але ж час прозрівання колись таки повинен прийти. І якщо він не прийшов

досі, то, мабуть, у цьому о якась частка і нашої вини: вашої, моєї, всіх нас — усього нашого народу. Ви можете сказати, що найлегше звинуватити народ. Мені ж здається, що це найважче, бо, звинувачуючи народ, треба звинуватити себе, як кровинку того народу, треба відчутти себе співвідповідальним за вчорашні, сьогоднішні й завтрашні невдачі. Це одне, а друге — багато важливіше — це не тільки ствердити, а зробити висновок з фактичної ситуації. А ситуація в Україні, коли мова про наше національне суцільне й майбутнє, дуже небезпечна й дуже страшна. Небезпечна тим, що національна політика України не с в руках уряду України, і страшна тим, що в Україні нема й нагаду на загальнонародно виміг перебарування політику в свої руки. Навпаки, с мільйони виконавці антинаціональної української політики, с „чиновники“, які добровільно нехтують своєю мовою і своїм народом. Для того, щоб

до кінця зрозуміти нашу трагедію, треба все це побачити й почути, треба вичнажити зустрітися з Україною, поговорити з її людьми. Тоді стане видніше, чи треба всю вину складати на потужних ворогів, чи може частинно треба звинуватити себе й, перш за все, почати боротьбу з власним добровільним рабством. Не вигравши цієї боротьби, не вигравмо жадної.

Звичайно, було б дуже несправедливо не сказати, що серед нас були і є одиниці чи групи людей, які несли й несуть на своїх плечах великий тягар національної праці. Проте, якщо б ми хоч трохи відважніше й критичніше поглянули на своє минуле й сучасне, то нам стало б дуже ясно, що ця одиниця на 47 мільйонів драматично мало, що вони, без розуміння і без підтримки, несли тягар національної несправедливості, захищалися від беззаді і навіть гинуть фізично. Одиниці, за якими не стоять ширші маси, дуже легко нищити —

Продовжується акція за Патріархат УНЦ

У перші роковини Синоду Української Католицької Церкви в Римі, Крайова Улава Т-а за патріархальний устрій Української Католицької Церкви у ЗСА, виготовила англійські листівки, що їх наша українська громада вислала до Апостольської Столиці. Листівки за особистими підписами громадян, вилучено в числі 10,000 до кардинала Максиміліана де Фюрстенберга, пропрефекта Конгрегації Схід. Церков, і 15,000 до секретаря стану, кардинала Джованні Війо. У листівках подано десять точок заяви у справі Патріархату Української Католицької Церкви, основою яких на рішення Синоду нашого Єпископату з дня 29-го вересня до 4-го жовтня 1969 року У заяві сказано:

Ми українці католики, не просимо ласки.

Ми не домагаємося особливої уваги.

Ані не просимо привілеїв.

Однак ми не хочемо бути католиками „другої класи“.

Ми домагаємося прав, що належать нашій Церкві.

Ми домагаємося прав, що їх признав нам Пий Ватиканський Собор.

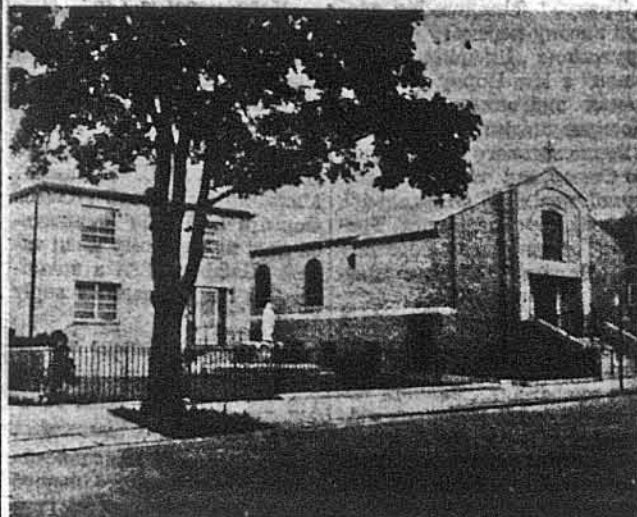
Ми є збентежені неохотою ввести в життя „Декрет про Східні Католицькі Церкви“.

Ми маємо повне довіря до Святого Отця, який публічно заявив, що правдиве об'єднання не може бути відновлене „шляхом, що був би шкідливий для Католицьких Східних Церков“.

Ми стоїмо неперушно за постановами, що їх прийняв Синод наших єпископів у Римі від 29-го вересня до 4-го жовтня 1969 року.

Ми вітаємо, з цього приводу, Його Блаженство, Митрополита Львова, Верховного Архiepіскопа Кардинала Йосифа Сліпого, як першого Патріарха Української Католицької Церкви.

Парохія Покрова Божої Матері в Озон Парку, Н. Й., вітала Владику Кир Йосифа Шмондюка



Церква Покрови Божої Матері і парафіяльний будинок (зліва) в Озон Парку, Н. Й.

Озон Парк, Н. Й. — В неділю 13 жовтня 1970 р. в церковній залі відбувся торжественний бенкет, з нагоди спалення моргеджу церкви Покрова Божої Матері та приходства в Озон Парку. Це парохіальне свято звеличав своєю участю Преосвященний Владика Кир Йосиф.

Торжество започатковано о 12-й год. 3-й по полудні. Привітав Владику при вході о. парох Л. Мудрий, який передав ключі, просячи благословення для цілої парохії. Від мисрян вітав проф. Тиміш Висоцький, а ктитицю квітів вручили Владиці учениці Маруся Федорців і Христия Новосад.

Благодарственный Мольбен відправив Владика Кир Йосиф в асисті Впр. отців Ємільяна Монастирського, о. генерального вікарія, та Климентія Прийма парохіального Брукліну.

Відповідні до хвилини проповіді виголосили Високопреподобні отці: о. Ігumen ЧСВВ д-р Володимир Гавліч в українській мові, та декан ньюйоркського деканату о. Петро Федорчук в англійській мові.

О год. 5-й по пол. відбув-

ся торжественний бенкет, та спалення моргеджу.

Бенкет відкрив коротким вступним словом о. парох Л. Мудрий, який попросив Владику провести молитву. Після передачі проповіді двома членами парохії: Романом Круцієм в українській мові та П. Павлом Круцієм в англійській мові.

Вступне слово виголосив Р. Круція, описав проф. В. Баратурського історію парохії в українській мові, а П. Круці в англійській мові.

Мистецьку частину виконали гарно церковний та дитячий хори під диригентурою Б. Крушельницького, та шкільний хор під проводом пані Ірини Біскуп. Багато праці в підготовку дітей викладав п-во Ірина і Олег Гармаші, як рівнож п. Теодозій Колідій; останній приготував також декорації залі і сцени.

Чотири сольові пісні виконала відома зі своїх виступів молода співачка Софія, Валентина Жила-Наливайко, при аккомпаніменті проф. Олександра Омелянського. Учасники бенкету винагородили її рясними одясками.

Танцювальна дитяча група під мистецьким керівництвом проф. Романа Петріні виконала чотири національні танки.

Об'єднаний Комітет — метрополітальний Відділ УККА в м. Нью Йорку репрезентував адв. Роман Гуглевич — голова, який у своїм привіті підкреслив співпрацю парохії з о. парохом та їхній спільний вклад в розбудову парохії.

Заступлені були організації: Апостолство Молитви — п. Надія Водар — голова, місцевий Відділ „Провидіння“ — п. Ольга Білостоцька — секретар, 200-й Відділ УНС — Володимир Валук — голова, місцевий Відділ СУА — Ольга Міцана — голова, Т-во Діаконов 361 Відділ УНС — Іван Пригода, довголітній касир, Т-во св. Івана — п. Йосиф Посид, Батьківський Комітет при парохіальній суботній школі — Василь Сосяк — голова, місцевий Відділ Юного СУМА — Ірина Горматій.

За президіальним столом сиділи також запрошені гості Впр. і Веч. отці парохії євусидних парохій, як рівнож парохі місцевих парохій латинського обряду із монсінйором Рафаїлом Тестогросі, парохом італійської церкви Різдва Пречистої Марії в Озон Парку.

Спалення моргеджу докнали Преосвященний Владика Кир Йосиф, Впр. о. парох Л. Мудрий та 2 тростисті парохії панове Р. Круція і П. Великанович.

Треба відзначити знамените заклочне слово Владики Кир Йосифа, який у своїм зверненні підкреслив коначність звернути найбільшу увагу на боротьбу проти безбожництва та морального занепаду молоді, не тільки в Америці, але також і на інших континентах. Закликав батьків присвятити більше уваги вихованню своїх дітей, як рівнож закликав дітей любити своїх батьків, та щоб виростили в вірі і любові до своєї церкви і народу.

На закінчення о. парох Л. Мудрий подякував Владиці, гостям, та усім присутнім за участь, як рівнож діловому комітету, та тостамітрам за їхню працю, та попросив Веч. о. прелата К. Прийма провести молитву. К. Р.

В Дітроїті відбулася виставка праць Т. Вироти

Дітроїт (Н. Й.) — Як одна з цілої ряду запланованих Культурно-Громадських Клубом, виставок українського мистецтва, відбулася в Дітроїті виставка образів Т. Вироти. Вироти, мистець, що прибув із Парижу. Дотепер пириша українська публіка не мала нагоди оглядати малюнків Т. Вироти, зате часто зустрічалась у пресі з голосами про участь мистця в мистецькому житті Парижа, як теж про численні добрі рецензії в французькій пресі. На виставці у Дітроїті мистець показав понад 30 праць, олійні і гуашом. Хоч наша публіка в більшості ще дуже консервативна, то все таки до образів Т. Вироти, виключно абстрактного характеру, по-

ставилася з великим зацікавленням. Про те свідчила велика численність публіки, як на відкритті, так і в інші дні тривання виставки. Число образів закуцено. Виставку відкрив голова Клубу Е. Козак. Звернув увагу на те, що ріст нашого культурного життя не лежить тільки у великій кількості мистців і мистецьких творів, а головню у якісній більшості творчості. Окремо дуже цікаво подав деякі пояснення до своїх образів сам мистець, Т. Вирота.

Рівночасно з виставкою в Клубі відбулася окремо виставка образів Т. Вироти на університеті Вейн, теж з великим успіхом і признанням американських мистецьких кол.

Росте гуцульська гражда у Гантері!

При головній шляху, в місцевості Джукет, біля Гантеру, несуться відгомонам удари сокир, молотів, пиляння циліок і, час-до-часу, короткі слова та сміх робітників при будові. Це, біля церкви св. Івана Хрестителя, кишить праця над будовою гуцульської гражди, в якій буде міститися: музей, простора зала на доповіді, концерти, сходи, буде там місце й на мистецькі виставки, на бібліотеку й помешкання для парохів та кустоса.

План гражди приготував інж. Іван Залць при співпраці інж. Микола Букоєвського, який переводив структуральні обчислення.

Будова цієї осаді почалась вже цієї весни. Цементні й залізні роботи підвдалья провадив майстер Роман Балак; деревні роботи веде відомий майстер таких будов, Юрій Костів.

Душею, рушійною силою цілого задуму і його здійснення є д-р Іван Макаренчик. Приїжджаючи двічі на тиждень, із Нью Йорку, він привозить із собою і погоду і добровольців парохіян і прихильників церкви св. Івана Хрестителя. Усі вони разом з д-ром Макаренчиком, від ранку до вечора, толокою працюють; толокою — бо робота йде жвавіше під зірком оком майстра, Костева.

З поблизої хати д-ра Макаренчика моторні пани, Соня Корольок і Наталя Макаренчик виносять на будову холідні налітки, а стане сонце над головами, — всі йдуть до хати, де приготувано поладенок.

При столі спільяться жарті, дотинки і „відтинки“ на всякі теми, особисті, політичні, партійні та побутові; а ці розмови-жарті супроводять щирий, здоровий сміх.

Підкріплені й відпочаті — усі вертаються до дальшої роботи. Знову сильний Максим Курис, якого не даром перекликали на козацький лад „Добридень“ із посвятиною і майстерно забивав „тибл“, а йому усі помагали до кожного удару унісоу ним „Гге!“ А він на це: „Якби не оте „Гге“, то ви думаете, що я того клина не забив би?“

Дехто пробує втягнути в розмову, занадого зі своїм мовчазливості, Петра Сагалі; великий уже успіх, коли цей бодай на хвилину відірветься від своєї роботи і доброзичливо усміхнеться на заціпку. — І так у дружній атмосфері кипить робота аж до заходу сонця.

Сідас сонце за верхи, рожеве небо, — а там і смеркне...

Впорядкувавши приладдя праці, анову всі йдуть на вечерю. Веселий, але вже дещо спокійніший настрій огортає усіх, — настрий відволонення за добре проведеного, хоч томливого дня. Цим разом, при столі, розважно обговорюють план розподілу роботи на наступний день, на випадок доброї погоди, чи на випадок дощу.

Одне бажання у всіх: щоб ця осінь була ласкава, щоб сприяла їм, щоб схилила гірце довго горілі нестри м і барвами осінньої веселки, що немов відзеркалює і їхню снагу, їхній запал до праці!... бо ж на зиму гражда повинна бути вже під крівлею!...

М. О.

УКРАЇНСЬКІ НАРОДНІ МЕЛОДІЇ

д-ра Зіновія Лисьня

У продажі 5 томів, 576 сторін кожний, люксово видані, разом 5,083 пісні. Цілість охопить 11,477 пісень, 6-й том у друку.

В першому томі 8 показників кодифікують пісні за джерелами, назвами, територією, жанрами, багатоголосся, ритмікою, мелодією і формою.

Монументальний твір, рекомендується бібліотекам, колекціям, музикам, хористам і любителям культурних надбань.

Ціна 12.00 дол. за том, Замовлення і надіслати шліть до:

„SVOBODA“

81-83 Grand Street Jersey City, N.J. 07303

ПОДЯКА

З Волі Всевшнього відділа від нас дні 19-го вересня 1970 року наш Найдорожчий МУЖ

бл. п. ОЛЕКСА АНТИПІВ

Цією дорогою складано подяку о. М. Литвинському, настоятелю Української Католицької Церкви св. Покрови в Дітроїті, що негайно поспішив до Нойдого та гідно і достойно провів всі відправні завізані з похоронним обрядом, а також дякую за теплі прощальні слова. Дякую диригенту п. Ів. Кистомому та всім Членам церковного хору св. Покрови за спів під час Панахиди та похорону в Дітроїті. Дякую о. П. Фалькові за відправлення похорону в Банді Брук. Н. Дж. Складано найсердечнішу подяку всім друзям, що поспішили з поміччю та розрадою. В першу чергу дякую П-ву Петрішину з Дітроїту, П-ву Осичуку з Форт Вейн, Інд., та П-ву Ліберам із Гері, Інд.

Дякую за прощальні слова виголошені в Дітроїті ген. М. Кратові та інж. С. Вілмоту та паним: полк. П. Самойлову, д-ром В. Вільямсом та інж. Ів. Шабельському над могилою в Банді Брук. Сердечню дякую всім за вислови співчуття.

Дякую всім, що похоронували квіти, дати на Служби Бої за душу Покійного та за всі інші дати для зєднання його пам'яті. Глибока подяка всім, що взяли участь в Панахиді та в похоронних відправах в Дітроїті та в Банді Брук. Н. Дж.

Дякую л-ні Марії Градовській, власниці похоронного заведення за вміле переведення всіх справ зв'язаних з похоронами.

Хай Бог Вас всіх благословить!

КСЕНІЯ АНТИПІВ — дружина

БІБІАН — ФЕДЕРАЛЬНЕ БЮРО ІНВЕСТИГАЦІЙ, СТВЕРДЖУЄ, що несподі й заворушення в ЗСА не викликають комуністів, що спостерігає расових заворушення та неспокій у студентських кемпусах. Представник БІБІ-АЙ сказав, що „комуністи лише намагалися використовувати в свою користь кожне заворушення, де лише мають нагоду“, але сила комуністичної партії в ЗСА не збільшилась, коли порівнювати її з минулим роком.



Ділимось сумною вісткою з Рідним, Приїздили і Знайоми, що 18-го жовтня 1970 р. в Чикаго, Іл. з Волі Всевшнього відділа від нас наш Найдорожчий

Муж, Батько, Сні, Врат, Вуйко, Швагер і Кузин, народжений в Стрию, Україна, на 57-му році життя, Пласти і мисхонні молоді

мгр. прав і бібліотенар бл. п. РОМАН САСЬВИЧ

ПАРАСТАС відбудеться в понеділок, дня 19-го жовтня, год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Музики в Чикаго.

ПОХОРОН у вівторок, 20-го жовтня 1970 р. о год. 9-й рано з похоронного заведення до катедрі св. Миколая, зміди на цвинтар св. Миколая.

Горем приїті:

СТЕФАНІЯ — дружина
ЮРПІ — сні
ОЛЕГ — сні
ЛІДІЯ — донька
д-р ВОЛОДИМИР — батько
ПОАННА і МИРОСЛАВ ГЕНТОШІ — сестра з мужем

ІРИНА і ТАРАС ВАНЧИЦЬКІ — сестра з мужем

ВОГДАН — брат
ВОЛОДИМИР, ОКСАНА і ЄВГЕН ВАНЧИЦЬКІ — сестри з мужем

д-р ВОГДАН і МАРІЯ ЛЕВІЦЬКІ — кузин з жінкою і родиною

КЛІВІДІЯ КОСАНОВСЬКА — тета
ОЛЬГА ВОСЧОК — тета
ІРЕНА САНДІЦЬКА з мужем і снімом — кузинка

інж. ЯРОСЛАВ КОСАНОВСЬКИЙ з жінкою — кузин

інж. РОМАН ШУРОВСЬКИЙ з жінкою — кузин

мгр. МИХАЙЛО і ЄВГЕНІЯ ТАТУХІ — сини з жінкою і родиною

інж. ЮЛІАН ЯВОРСЬКИЙ — вуйко
ІРИНА РУЩІЦЬКА з дітьми — швагрова



Ділимось сумною вісткою, що в четвер, 15-го жовтня 1970 року відійшов у Вічність по донкій і важкій недужі, на 58-му році життя наш колишній Товариш Праці і Приїтець

бл. п. мгр. права ДЕНИС ПРИТУЛКА

колишній працівник експедиції „Свобода“, довголітній член 25-го Відділу УНСОЮзу, б. політв'язень Берези Картузької.

ПАНАХИДА в суботу, 17-го жовтня 1970 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні McNeerney Burnadz Funeral Home, 371 Lakeview Ave., Clifton, N.J.

ПОХОРОН в понеділок, 19-го жовтня 1970 р. з того ж похоронного заведення до української католицької церкви св. о. Миколая в Пассейку, Н. Дж., а описла на цвинтар.

Замість квітів на сніку молитву, передаємо пожертву на Добрадіні Цілі.

ПРАЦІВНИКИ ВИДАВНИЦТВА „СВОБОДА“ та ГОЛОВНОЇ КАНЦЕЛІЯНИ УНСОЮЗУ

В Сороковий ДЕНЬ СМЕРТІ

бл. п. ОЛЕКСИ АНТИПОВА

відправиться ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ

в Українській Катедральній Православній Церкві СВ. ПОКРОВИ при Evergreen & Mada, Southfield, Mich.

В неділю, 25-го жовтня 1970 року о 10-й год. ранку

КСЕНІЯ АНТИПІВ — дружина

ПОДЯКА

З Волі Всевшнього відділа від нас дні 18-го вересня 1970 року наш Найдорожчий МУЖ, ШВАГЕР і ВУПКО

бл. п.

Проф. СТЕПАН ГЛУШКО

Панахида відбулася дні 20-го вересня 1970 р. Заупокойне Богослуження і Похорон дні 21-го вересня в Денвері, Колорадо.

Приїбті важким ударом складалося найщирішу подяку парохі укр. кат. церкви отцю Павлові Сивален за відслужені Панахиди, Служби Бої та похоронні відправи, за молитви за Сповіді Душі Покійного та за пращальні слова в Церкві.

Вислови щирої подяки та вдячності складаємо п. мгр. Ростиславові Кузнецові та його дружині п. Лідії, які зайняли владування похоронів.

Станції Пласти в Денвері дякуємо за організацію участі на почесну варту при доповіді. Комбатантам — Товаришам Зброї Покійного, Товаришам Сприяння УНРАді за вислови офіційних представників.

Всім організаціям і приватним особам за зложені вітання та квіти на могили Покійного, та за пожертви замість квітів зложені на нашу національну цілі.

Всім промовцям над свіжою могилою, а саме п. Мирославу Кальбі від Відділу УККА, станційному п. мгр. Іванові Костюкові від станції Пласти, п. генералові П. Манзюкові від Товаришів Зброї та п. мгр. Ростиславові Кузнецові від рідні, за щирі слова пращани Покійного та Вічній Мандрівці, щира подяка.

Дякуємо всім Членам Української Спільноти в Денвері, що учасно в Панахиді та похоронах віддали Останню Постугу Покійному, всім Тим, що зі щирими словами розради та співчуття прийняли обітницю нам наше горе. Всім, хто чинив будь-які приписи до звеличання пам'яті Покійного, всім, хто молитався до Всевшнього істотності за Душу Покійного, хай Господь благословить їх всіх.

У безмежному щироту глибокою жалі:

ЛІДІЯ ГЛУШКО — дружина
ІРЕНА СІГАЛІВ — швагрова
ВОГДАН СІГАЛІВ — братиш

УВАГА!

УВАГА!

Сиракузи, Обурн, Ютика і околиця!

ЗАХОДАМИ ВІДДІЛУ УКРАЇНСЬКОГО КОНГРЕСОВОГО КОМІТЕТУ АМЕРИКИ в СИРАКУЗАХ, Н. Й.

— відбудеться —

КОНЦЕРТ
МИСТЕЦЬКОГО АНСАМБЛЮ
ОСЕРЕДКУ СУМ З СУДБУР

Хору „ЛУНА“ ім. М. Лисенка

Неділя, 25-го жовтня 1970 року

о год. 2-й по полудні

WESTHILL CENTRAL SCHOOL AUDITORIUM SYRACUSE, N.Y.

Диригент — ІВАН ЛЕВ

Акомпаніатор — Ірина Кузьмич

В програмі українські релігійні і народні пісні.

Беруть участь солісти:

Ярослав Шур — баритон, Даруся Сліпенська — сопрано, Богдан Катгуля — тенор.

Данило Перович — тенор

МАСОВОЮ УЧАСТЮ ПІДТРИМАЙМО ЦЕЙ НАШ АНСАМБЛЬ!

86-й ВІДДІЛ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ ім. О. ТЕЛПІН в НЮАРКУ, Н. Дж.

Ляльковий Театр — „ЧЕРВОНА ШАПОЧКА“

(ВІПЕРШЕ У ВИКОНАННІ ЛЯЛЬОК)

(90-й Відділ СВА в Філадельфії, Па.)

Неділя, 25. жовтня 1970 р., 5:00 год. по пол.

НЕСПОДІВАНКИ — ВИГРАШІ — СМАЧНИЙ ВУФЕТ.

Залі ЦЕРКВИ СВ. ТРОПЦІ, 836 Lyons Ave., Irvington, N.J.

(Вічна Stuyvesant Ave.) Бетуп \$1.50

СПОНЗОРОВАНА і ФІНАНСОВАНА

СОЮЗОМ УКРАЇНЦІВ КАТОЛІКІВ „ПРОВІДІННЯ“ в АМЕРИЦІ

ПРЕМ'ЄРА ОПЕРИ

ЛИС
МИКИТА

Музика: ВАСИЛЯ ОВЧАРЕНКА

Лібретто, за однойменного поемою Івана Франка

ЛЕОНІДА ПОЛТАВИ

НЮ ЙОРК: Субота, 7-го листопада

Залі: ФІШЕН ІНДУСТРІС ГАЙСКУЛ

при 24-й Вест вул. (між 7-ю і 8-ю евно)

ПІТТСБУРГ: П'ятниця, 27-го листопада

Залі: САВТ ГАЙСКУЛ при 10-й і Карсон вул. САВТ САЙД

ЧИКАГО: Субота, 28-го листопада

Залі: ЛЕІН ТЕХНІКАЛ ГАЙСКУЛ

Проксти оформлення: ЕДВАРД КОЗАК

Режисер: ІВАН ПРАСКО

Маски: ТАНА БУЛЬБА-ВИТВИЦЬКА

Хореограф: ІРИНА СУЛІМА

Костюми: МАРІЯ ШВЕД

Акомпаніатори:

Декорації:

ЛІДІЯ БУЛЬБА,

ЮЛІАН ТАТУНЧАК,

ГАЛЯ САГАТА-ПОРІТКО

МАРІЯ ВІТВИЦЬКА

Мистецький керівник-диригент: ЮРІЙ ОРАНСЬКИЙ

СОЛІСТИ: Н. Андрусів, М. Бойко, І. Бульба, О. Гельбик, В. Дейкан, В. Карпінчик, І. Лабунька, О. Лабунька, П. Манойло-Праско, Н. Онуферко, К. Оранська, Н. Оранська, ЛЕВ РЕЙНАРОВИЧ, Б. Турченко, Н. Турченко, Р. Швед, М. Штинь, О. Штинь-Гевка, Т. Шуст.

ХОР та ОРКЕСТРА УКРАЇНСЬКОГО МУЗИЧНОГО ІНСТИТУТУ

